WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

No. 45 9 NOV. 1963
35 CT. - ABONNEES 25 CT. - BELGIË 6 FR.

BESTE VRIENDEN EN VRIENDINNEN

HEBBEN jullie ook zo'n fijne herfstvakantie gehad? Wij wel! We hebben weer 'ns bij oma gelogeerd. Nou, dat betekent altijd reuze veel plezier. We hebben oma met van alles en nog wat geholpen en dat ging goed, hoor. Behalve de laatste dag. Want toen hielpen we haar van de wal in de sloot. Oma zelf niet, gelukkig. Stel je voor! Maar de handkar die we naar de buurman terug moesten brengen. Die hobbelde per ongeluk van het dijkje af de sloot in. Kwik had er alleen maar een duwtje tegen gegeven. We haalden hem er meteen weer uit, maar de kar zat onder het kroos. Er zat niets anders op dan terug te gaan om hem schoon te maken. Oma was eerst boos, maar toen de kar weer blinkend schoon in het zonnetje stond te drogen, kregen we toch een heerlijk stuk appeltaart van haar. We gingen weer op weg met de nodige waarschuwingen van oma.

Met z'n drieën stijf naast elkaar een handkar duwen wordt knap saai als je een half uur moet lopen, en daarom gingen we om de beurt in de kar zitten en dan moesten de twee anderen duwen. En laat nou op hetzelfde plekje de handkar weer het dijkje afgaan, net toen Kwik er voor de derde keer in zat! Dit keer zat niet alleen de kar, maar ook Kwik onder de viezigheid.

Oma was lang niet mals! Voor straf moesten we meteen naar huis. En toen oom Donald het hoorde, kregen we van hem nog eens straf: we moesten jullie in DONALD DUCK vertellen hoe stout we wel waren geweest. Nou, wat-ie straf noemt! We vinden het wat leuk!

Dag! We zijn vast nog weleens ondeugend! Tot schrijfs!

KWIK, KWEK en KWAK

ONS ZIEKENLIJSTJE

Arie Kant is 5 jaar en hij ligt al een hele tijd in het gips. Wie stuurt hem een kaart? Hij spaart ook suikerzakjes. Zijn adres is: Heerlijkheidstraat 9, Giessen.

De jongens van de **St. Paulzaal,** Huize „Providentia" in Sterksel zouden dolgraag wat kaarten krijgen. Sturen jullie hun een kaart?

Ellie Duifhuizen is 13 jaar en al lang ziek. Zij spaart dierenkaarten, speldjes en monsters. Haar adres is: Van Speykstraat 53, Oud-Beijerland.

Willy Dieters is 12 jaar en hij ligt al een tijd in het ziekenhuis. Sturen jullie hem eens een briefje? Zijn adres is: R.K. Ziekenhuis, Zaal 12, Sittard.

Irene Kool, Zijderveldt, bedankt iedereen die haar een kaart heeft gestuurd, heel hartelijk. Ze is er ontzettend blij mee.

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG No. 45

Van links naar rechts invullen: 1. soort riviervis; 2. tegenovergestelde van dicht; 3. grondsoort waarvan men turf steekt; 4. verbond; 5. venster; 6. dier dat balkt; 7. inwoner van Denemarken; 8. klank.

Heb je de juiste woorden ingevuld, dan lees je in de middelste kolom hokjes van boven naar beneden de naam van iets dat men opricht ter herdenking van een feit of van iemand. Schrijf dit woord op een briefkaart en stuur die vóór 14 november 1963 aan Donald Duck, Postbus 792, Amsterdam. Vergeet niet je naam en adres duidelijk te vermelden. Zet ook linksboven aan de **ADRESZIJDE** „oplossing 45". Veel succes!

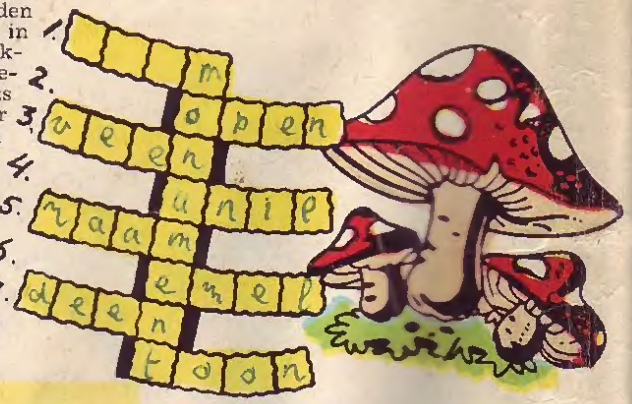

OOM DONALDS BRIEVENBUS

PETRA ARTS, ASTEN. Carnaval is altijd leuk, hè Petra? Misschien win je de volgende keer wel een prijs. Heb je er al over gedacht wat je dan uit gaat beelden? Leuk, dat je op de padvinderij bent.

JOHANNES SNIPPE, HOLLANDSCHEVELD. Een mooi vak is dat, Johannes, timmerman. Kom je over twee jaar ook iets moois voor mij maken? Ik zal er over denken wat ik graag wil hebben.

RIA BULT, BAKHUIZEN. Natuurlijk! Iedereen mag me schrijven, hoor. Graag zelfs. Zeg maar tegen je vriendin dat ik erop reken een brief van haar te krijgen. In welke klas zit je, Ria, en vind je het fijn op school? Dag, hoor!

BERNARD ZONNEVELD, ZANDVOORT. Nog van harte gefeliciteerd met je verjaardag, Bernard. Heb je een leuke dag gehad? En hoe oud ben je nu? Het is wel een beetje te koud om naar bet strand te gaan, hè? Dag, Bernard, tot schrijfs!

Jullie brieven zijn altijd van harte welkom! Schrijf zoveel je maar wilt aan DONALD DUC, Postbus 792, Amsterdam. Schrijf op de achterkant van de envelop duidelijk je naam en adres en in de linkerbovenhoek: OOM DONALDS BRIEVENBUS. Tot schrijfs!

PRIJZEN

Eerste prijs: een horloge; tweede prijs, jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: een badmintonspel; 20 vierde prijzen: een boek.

OPLETTEN ALLEMAAL

De winnaars van prijsvraag nr. 38 zijn: 1e prijs: horloge: Wim Hekkenberg, Jan Tooropstraat 116 hs, Amsterdam-W; 2e prijs: vierkl. ballpoint: Ida Oskam, Poortdijk 51, IJsselstein; 3e prijs: tafeltennisspel: Ingrid en Alphons Teunissen, Ede; Ineke v. Eeden, Rotterdam-21; Han Spijkerman, Westzaan; Lia Willems, Hegelsom; Akke Hettinga, Schalsum, Fr.; Henny Kipping, Kaatsheuvel; Rob Stolze, Monster; Paula Sinnema, Blaricum; Jan Kramer, Urk; Joyce te Braak, Harderwijk; Doosje postpapier: Selma Dobber, Heiloo; Wiele van IJken, Eemnes; Yvonne Zwaal, Thomery, Fr.; Betty Dekker, Meppel; Henk Baars, Doorwerth; Annie Fastenau, Maassluis; Wim Stabel, Kessel-Lo, Belg.; Betty Daemen, Elsloo; Hans van Alphen, Den Helder; Marja Heller, Wassenaar; Jan Elema, Aadorp; Maud Grijzen, Rijswijk; Eddy Bonnier, St. Michielsgestel; Cisca IJspelder, Den Haag; Ad Bosmans, Steenbergen; Barde Vink, Zwolle; Peter Boom, Leiden; Desirée Fassaert, Oostburg; Hans van Hees, Soestdijk; Theo van Goch, Orthen.

De oplossing van prijsvraag nr. 43 luidt: ONDERWIJZER.

Walt Disney's Otto van Drakenstein

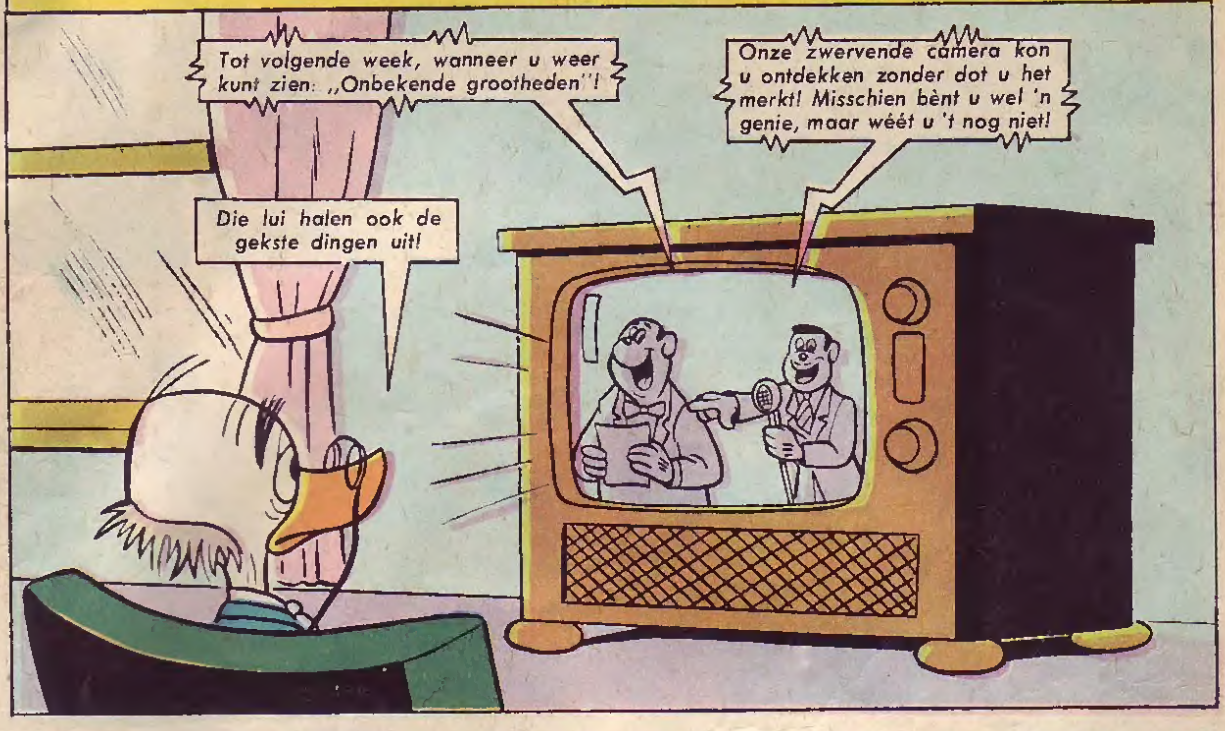

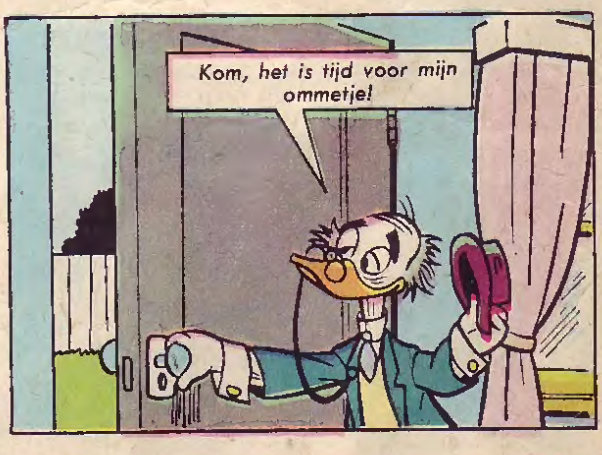

Een vlot von glos!
Hè, jo, wot enig!
Als we er iets leuks von kunnen moken wel!

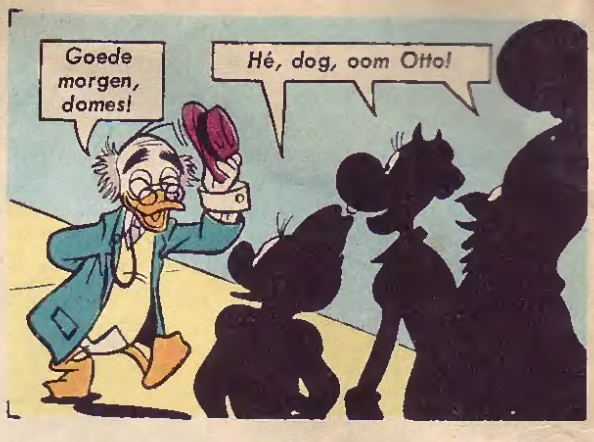
Goede morgen, domes!
Hé, dog, oom Otto!

Ah! De oude kunst von het glosblozen is werkelijk heel boeiend!
ECHT
Vinden wij ook!

Mijn voorouders woren heel bedreven in het glosblozen! Mijn voorgeslocht kricelt gewoon von de glosblozers!

Hihi, die oom Otto!
Luister 'ns, ols oom Otto er veel van af weet, wil hij ons misschien helpen!
Ik vroog 't!

Notuurlijk, natuurlijk! Het heeft geen zin om veel von iets te weten als je dat niet kunt loten zien! Kom, we gaon noor binnen!

Even loter . .
Tot nu toe vindt u geen enkel voorwerp von mij mooi! Moor woarom eigenlijk niet?
Door ontwoord ik niet op! Geef mij die blozer!

(Hijg! Pff! Pff!) Wat vinden jullie hiervan?
Een baeket blaemen! Wat knap!
Prachtig!
FLOEMP!
Blaemen, bah! Geef hier dat ding! Pff!
Hé, een discuswerper!
Iets uit de mythalagie! Geen slecht idee!
Za, dan zal ik het nu weer 'ns praberen!
Pff! Pff!
Hae is-ie?
Een sater die appels plukt!
Prachtig!
Uw beurt!
Hij maest 'ns weten wat er gaat gebeuren als ik ap de discus blijf blazen! Hihi!

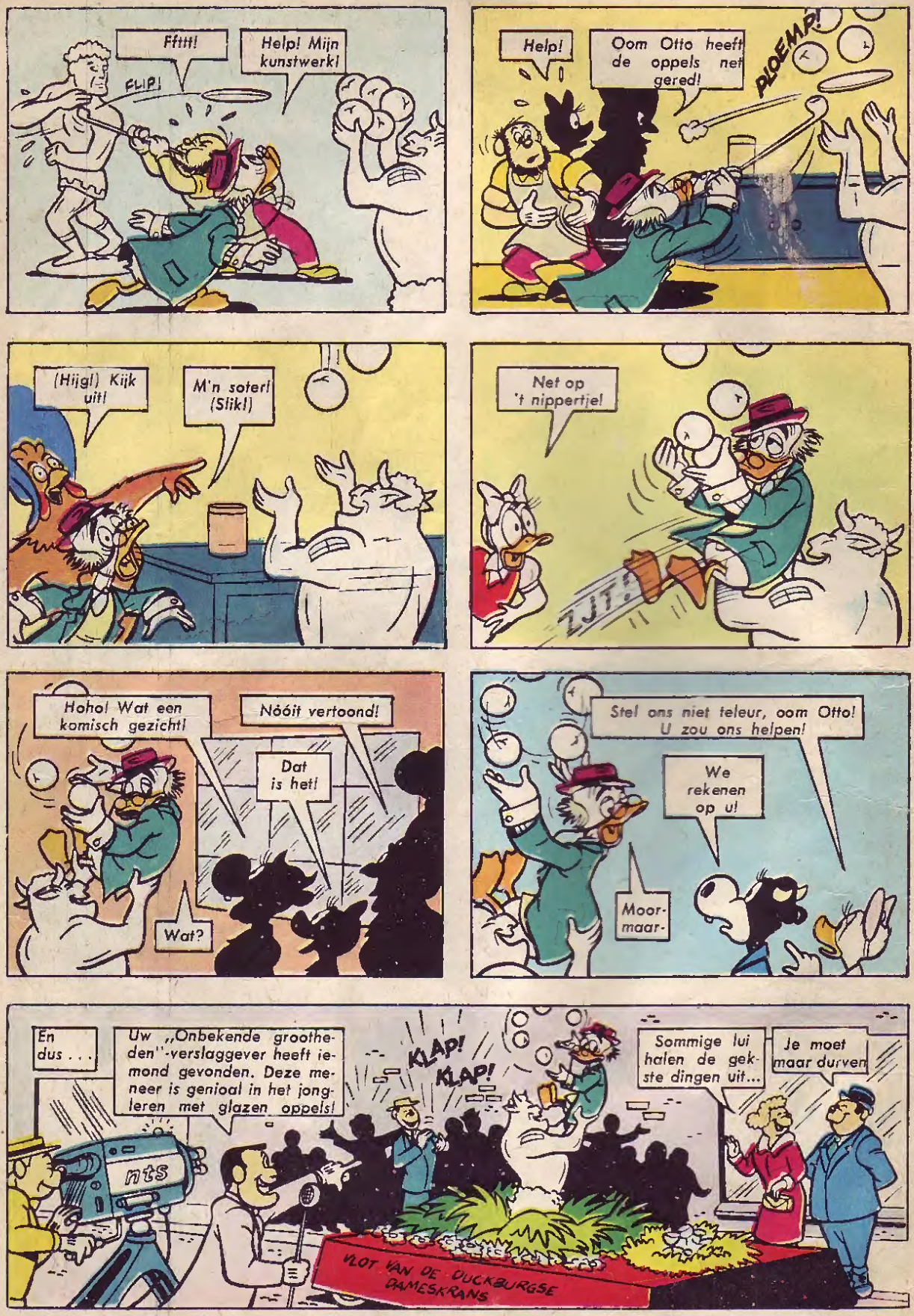
Ffttt!
FLIP!
Help! Mijn kunstwerk!
Help!
Oom Otto heeft de oppels net gered!
PLOEMP!
(Hijg!) Kijk uit!
M'n soter! (Slik!)
Net op 't nippertje!
ZJT!
Hoho! Wat een komisch gezicht!
Nóóit vertoond!
Dat is het!
Wat?
Stel ons niet teleur, oom Otto! U zou ons helpen!
We rekenen op u!
Moor-maar-
En dus . . .
Uw „Onbekende grootheden"-verslaggever heeft iemond gevonden. Deze meneer is genioal in het jongleren met glazen oppels!
KLAP!
KLAP!
nts
Sommige lui halen de gekste dingen uit...
Je moet maar durven
VLOT VAN DE DUCKBURGSE DAMESKRANS

Een plaatje uit mijn jonge jaren, toen OVVO met honkballen begon. Een mooie tijd.

EERLIJK gezegd was ik vroeger helemaal geen gemakkelijk jongetje. Ik kon namelijk niet tegen mijn verlies en dat liep vaak helemaal fout. Dan werd ik gemeen en ging ik vals spelen en dan moest mijn oudere broer Charles ingrijpen. Ja, hij heeft altijd al naast het lijntje gestaan. Nu als honkbalcoach, vroeger gewoon als mijn oudere broer met wie ik altijd optrok. Charles hield me steeds goed in de gaten. Hij liet me als razendsnelle aanvaller bij de adspiranten van OVVO in Amsterdam optreden toen we nog maar net van Rotterdam naar de hoofdstad waren verhuisd. En OVVO werd onze club. Later ben ik veel langzamer geworden, maar ik bleef voetballen. Dat zat er nu eenmaal in, hè? We woonden in oost en elke dag weer was het een partijtje op het Transvaalpleintje.
Het ging er beslist niet zoetsappig toe. En er zijn heel wat schoenen van mij gesneuveld in die tijd. Toen ik bij OVVO kwam, begonnen ze net zo'n beetje met honkballen. Ik mocht toekijken en dat heb ik dan ook flink gedaan. Mijn broer Charles werd de eerste werper. Maar alleen omdat hij het best kon richten. Er werd vaak erg dom gespeeld. Sommige catchers letten helemaal niet op. Ik heb er eentje gezien die rustig de veter van zijn schoen ging vastmaken, terwijl mijn broer al volop in zijn worp was. Hij gooide de bal en de catcher, die alleen aandacht voor zijn schoenveter had, kreeg de bal precies op z'n hoofd. Nou, die man ging wel even liggen, dat is duidelijk.
Ik deed ook aan zwemmen; een tijd lang speelde ik waterpolo en ik was erbij toen de Amsterdamse waterpoloclub „De Meeuwen" werd opgericht. Rudy van Feggelen, de latere topscorer van het nationale zevental, was een van de onzen. Maar toch, voetbal was voor mij je van het. Dat gaf thuis wel eens botsingen. Met OVVO of met het schoolelftal spelen, daar had mijn moeder echt geen bezwaar tegen. Maar het ging er bij de partijtjes op het Transvaalpleintje beel anders toe. Daar konden je dagelijkse „stappers" niet tegen. De neuzen lieten los. Ik herinner me nog heel goed de middag dat er op het pleintje een belangrijke strijd moest worden uitgevochten. Daar moest en zou ik bij zijn. Maar moeder ging er dwars tegen in. „Jij gaat zwemmen. Dat heb je al zo lang niet meer gedaan! En denk erom dat je doet wat je gezegd is."
Nou, dat zat goed fout. De jongens van het Transvaalpleintje rekenden op me. Opeens kreeg ik een machtig idee. Ik begon meteen te fluiten, pakte mijn zwemspullen en zei m'n moeder heel uitbundig goeiedag. Dat zit wel snor, zal ze gedacht hebben. Nou, ze had het helemaal mis, hoor. Hannie ging in looppas naar het Transvaalplein en speelde er lustig zijn partijtje mee. Iets eerder dan gewoonlijk verliet ik het strijdperk. Ik rende zo hard ik kon naar de sloot van de Ringdijk. En daarin dompelde ik mijn zwemspullen, broekje en banddoek onder. Een vieze moddersloot met veel kroos, dat ik er zorgvuldig af moest halen.
Thuis vroeg mijn moeder: „Heb je gezwommen?" „Ja hoor," antwoordde ik, „voel mijn badspullen maar." Moeder voelde en ik haalde verlicht adem. Mijn list was gelukt, naar het scheen tenminste.
Ik bad echter één grote fout gemaakt: de moddersloot. Eerst begonnen mijn badspullen een beetje, maar al gauw steeds erger te stinken. Sjonge, wat een lucht! Mijn moeder liep snuivend door het huis tot ze bij mijn natte spullen kwam. Ja, jullie begrijpen het natuurlijk al. Hannie viel door de mand. Ik heb er geducht van langs gekregen en de les van dat vieze moddersloot achter de Ringdijk altijd goed onthouden!

ZÓ GING IK VAN START...

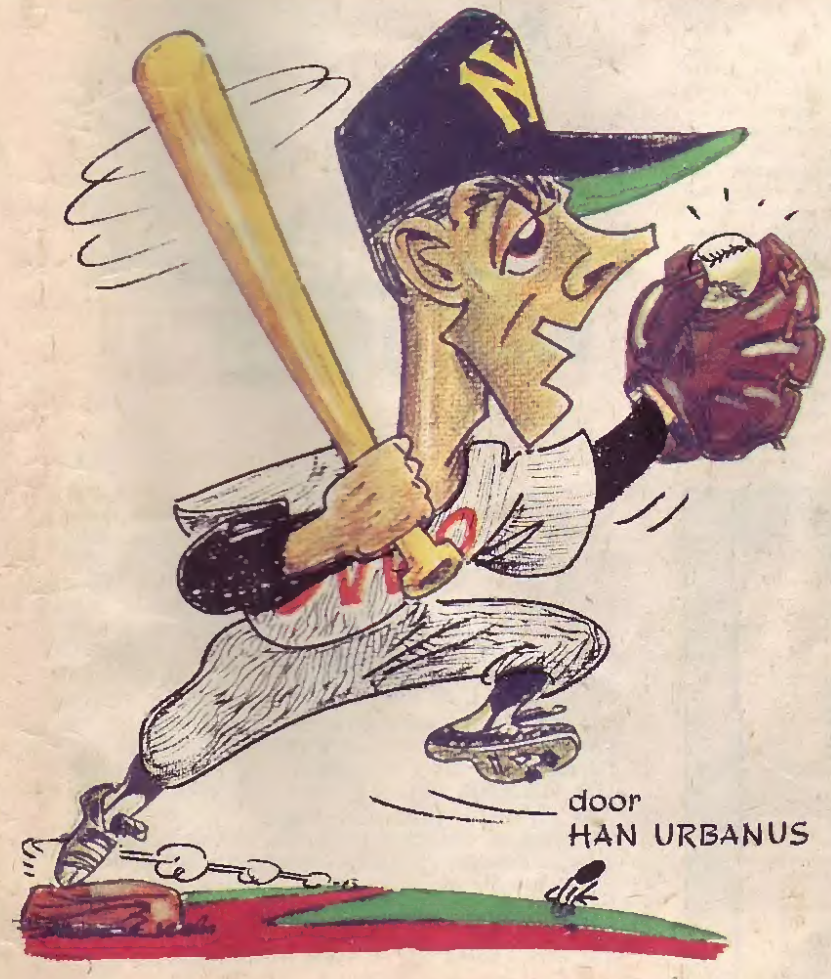

door HAN URBANUS

DE SCHAT

WE kiezen drie of vier schatbewaarders. De andere speelgenootjes zijn kapers. De taak van de schatbewaarders is natuurlijk het bewaken van de schat. Zij moeten er dus voor zorgen dat de kapers niets of in elk geval zo weinig mogelijk van de schat kapen. De schat, die bestaat uit allerlei dingen, zoals doosjes, stenen, sloffen, blokken en dergelijke, ligt in een op de grond getrokken vierkant of cirkel. Als bergplaats voor de gekaapte kostbaarheden heeft ook elke kaper een op de grond getrokken cirkel of vierkant. Hierin legt hij dus de voorwerpen die hij uit de schat of uit de bergplaats van een andere kaper heeft weggehaald. De kaper moet er nu voor zorgen dat hij vijf voorwerpen in zijn cirkel of vierkant krijgt. Hij mag echter nooit meer dan één voorwerp tegelijk kapen, dat hij onmiddellijk naar zijn bergplaats moet brengen. Een gestolen voorwerp in de zak steken is dus niet toegestaan. Ook mag er niet uit een andere kapersbergplaats worden gekaapt als die kaper aanwezig is. Onder dezelfde voorwaarden mogen de schatbewaarders proberen de hun ontfutselde schatten weer terug te kapen. Wie het eerst zijn vijf schatstukken bij elkaar heeft, is winnaar, waardoor hij tevens eigenaar wordt van de gehele schat. Voor het volgende spel kiest hij weer twee of drie medeschatbewaarders.

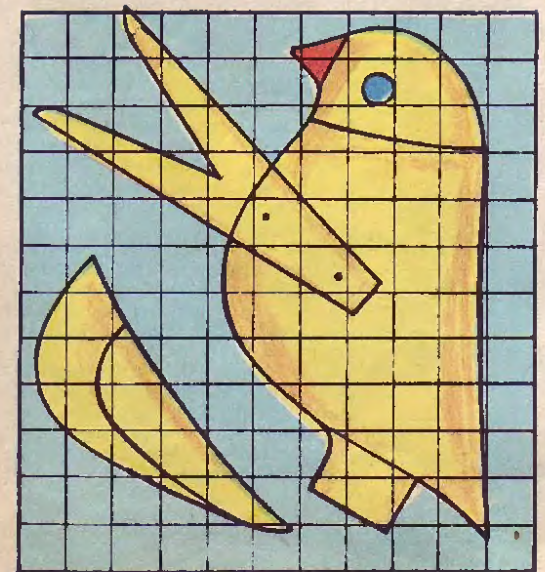

LAAT EENS ZIEN WAT JE KUNT

VOGELLAMPJE

DIT gezellige schemerlampje maak je van een dikke gevorkte tak, een schijf beukehout of multiplex, een vurehouten plankje van 1 cm dik, wat restjes triplex en vilt, enkele stukjes ijzerdraad, het geraamte van een oud lampekapje, sisaltouw of plastic lint. Voor het elektrische gedeelte heb je nodig een fitting, een fitting-nippel met bijbehorende houtschroefjes, een stuk snoer en een stekker.
Van de schijf en de tak maak je de lampevoet. Je zaagt hiertoe de onderkant van de tak vlak af. Met lijm en een houtschroef vanuit de onderzijde van de schijf zetten we de tak op de schijf vast. Een van de boveneinden van de tak zaag je eveneens recht af. In dit uiteinde boor je schuin naar beneden een gat voor het snoer. Op het uiteinde schroef je de bevestigingsnippel voor de fitting. Voor het monteren van de fitting en het snoer kun je het best de hulp inroepen van je vader of een oudere broer. Ondertussen ga je zelf de vogeltjes maken, die de tak en het kapje sieren. Voor elk van de vijf vogeltjes zaag je een lijfje uit het 1 cm dikke plankje (zie tekening), en twee vleugeltjes en een staartje uit bet triplex. De randen van de deeltjes schuur je netjes glad. Het snaveltje maak je met een vijltje puntig. Met transparante lak kleur je de lijfjes, vleugels en staarten. Als deze droog is, lijm je de vleugels tegen de zijkanten van het lijfje en de staart op de achterkant (zie tekening). Met de voetstukjes zet je de vogeltjes in gaatjes die je in de tak en de ronde schijf maakt. Eén vogeltje, waarvan je het voetstukje afzaagt,

bevestig je straks aan het kapje. Het kapje omwikkel je met sisaltouw of plastic lint. De touwwindingen leg je strak naast elkaar; de plastic-windingen moeten elkaar overlappen. Van vilt maak je tenslotte enkele boombladeren. Je knipt voor elk blad twee bladvormen, waartussen je een stukje ijzerdraad lijmt.
Met dit ijzerdraad, dat je in gaatjes steekt die je in de tak boort, bevestig je de bladeren aan de lampevoet.

PER RAKET NAAR DE MAAN

WE gaan een maanraket met acht bemanningsleden lanceren! Maar voordat het zover is, zullen we eerst de nodige voorbereidingen moeten treffen. Er is bijvoorbeeld een lanceertoren nodig, die in ons geval zo hoog wordt als de kamer hoog is. Hij bestaat uit een lange, verticaal geplaatste vurehouten plank, waarop aan de bovenzijde een kort stukje plank en aan de onderzijde een langer stukje plank is bevestigd (zie tekening a en b). De verbinding van het onderste stukje plank verstevigen we met twee raamijzers. Op het onderste plankje monteren we een kleine wip, waarmee we straks de raket lanceren. Deze wip maken we van een smal plankje, twee blokjes en een rond metalen staafje. Het metalen staafje bevestigen we met een beugeltje tegen de onderzijde van het smalle plankje. De uiteinden van het staafje draaien in gaatjes die we in de blokjes boren (zie tekening c). De blokjes bevestigen we met houtschroeven. Het uiteinde van de wip waarop we straks met een hamer slaan, omwikkelen we met een stuk rubberband. Het andere uiteinde schuinen we met behulp van de zaag enigszins af; aan weerszijden van dit uiteinde van het smalle plankje draaien we twee schroefogen in het onderste plankje. Van hieruit spannen we twee stevige draden naar twee schroefogen die we in het bovenste plankje hebben geschroefd.
De raket maken we van een stuk rondhout van 4 à 5 cm dikte. Het ene uiteinde snijden en vijlen we puntig af. Op de punt tikken we nog een bolkopspijkertje. In het andere uiteinde maken we twee haaks op elkaar staande zaagsneden (zie tekening d), waarin we staartvinnen vastzetten. Deze vinnen, die we zagen uit dun triplex, passen met groeven in elkaar (zie tekening e). Tegen het onderuiteinde van de raket schroeven we nog 'n plastic of rubber stopje. In de zijkant van het stuk rondhout boren we acht gaatjes, waarin we korte stukjes ronde stok lijmen. Op deze stokjes spijkeren en lijmen we, nadat we de gehele raket hebben geschilderd, kurken bolletjes. Met penseelstreekjes geven we op deze bolletjes gelaatstrekken aan. Met twee of vier in de zijkant van de raket gedraaide schroefogen, bevestigen we het ruimtevaartuig tussen de spandraden. Om te voorkomen dat de lanceertoren voorover valt, zagen we vlak bij het boveneinde een gleuf in de verticale plank, waarmee we het geheel aan een in de muur geslagen muurduim vasthaken. Op de verticale plank geven we verschillende hoogtes aan, te beginnen b.v. bij 100 km. Op het bovenste plankje zetten we „maan" of de naam van een of andere planeet. En nu maar zien, wie de raket het verst de ruimte in schiet.

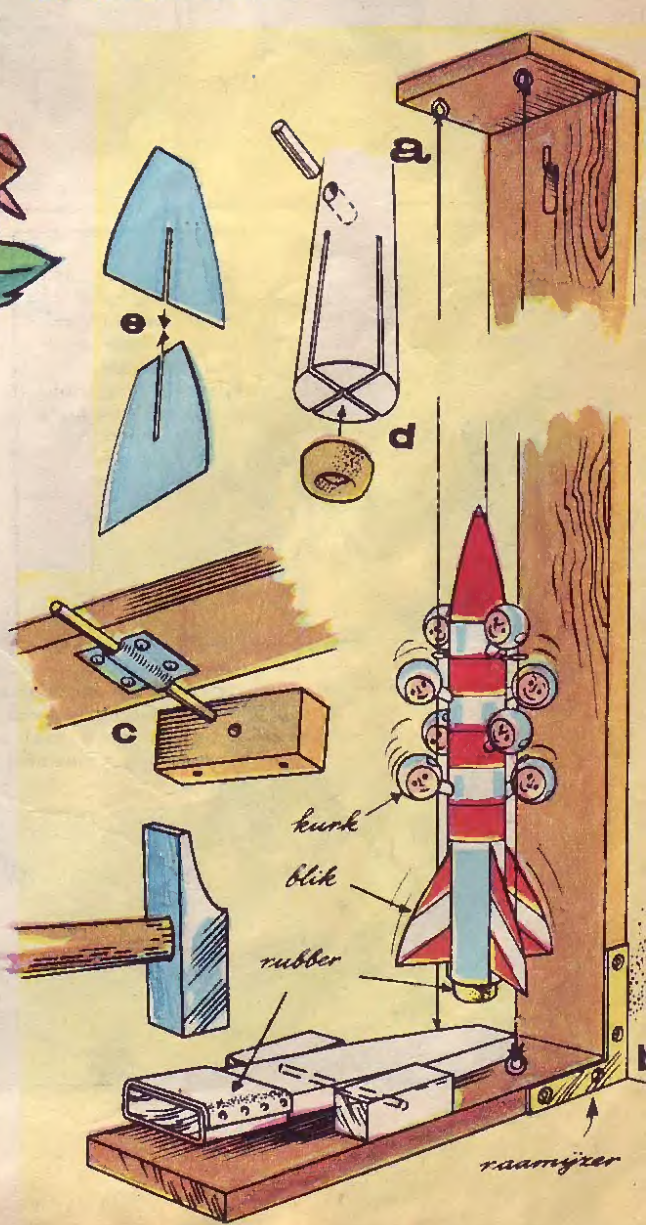

WALT DISNEY'S
Goofy
Het valt soms niet mee om de naam van een beroemde voorvader eer aan te doen . . . en zeker niet voor iemand als Goofy!
Joehoe! Goeiemorgen, meneer Stempelaar! Is een van de bestellers misschien ziek of zoiets, zodat ik zijn werk vandaag kan overnemen?
Nee!
Gelukkig niet!
MEDE WERKERS
TEGEN- WERKERS
DIRECTEUR
ONBESTELBARE BRIEVEN
DE LIJFSPREUK VAN HET POSTKANTOOR GELN SNEEUW, NOCH REGEN, NOCH HITTE, NOCH DIEPE DUISTERNIS WEERHOUDEN ONZE BESTELLERS ERVAN DE POST OP TIJD TE BEZORGEN.
Ik zal nooit vergeten dat mijn grootvader, toen hij heel lang geleden postbode was, deze lijfspreuk had; nou, mij kan ook niets of niemand tegenhouden!
Als we ooit mensen te kort komen, kan hij misschien wel iemands wijk overnemen, maar gelukkig is het nog nooit nodig geweest!
Is zijn grootvader echt postbode geweest?
TRRRINNG!
DIRECTEUR
Ja! Hij had vroeger de Driftkoppenwijk en het was er toen nog veel erger dan nu! Ik had gehoopt dat Goofy iets van zijn moed had geërfd, maar . . . wacht, even de telefoon aannemen!
TRRINNG!
DIRECTEUR
Postkantoor Sloomdrecht! Wat? Dat meent u niet! En u heeft juist de moeilijkste wijk! (Zucht!) Ik zal er wel iets op zien te vinden!

De pastbode van de Driftkoppenwijk heeft zijn ontslag genomen! Hij kan het niet meer aan! Dat is de zestiende al dit jaar . . . en er zijn geen invallers meer!
En Goofy dan?
DIRECTEUR
Goofy? Iedereen, behalve hij! Nee, ik zal die wijk zelf moeten nemen tot we iemand anders hebben. Als die sufferd het overneemt gaat het faut!
TEGEN-WERKERS
DIRECTEUR
Hoorde ik iemand mijn naam noemen?
Eh . . . nee! Ik zei, wat is 't benauwd!
ZIF!
Ja, dat vind ik ook! Kom, ik zal het raam openzetten, dan krijgt u wat frisse . . .
!
Wacht!
WACHT!
Oeiaei!
SLUIT DAT AU!
BONK!
IK ZAL DIE PAPIEREN WEL AU!
G-grutjes! Hij rende ook zo hard tegen mijn hoofd op!
Ik ga de dakter halen!
BIEP! BIEP!
Ik zal hem intussen eerste hulp verlenen!
(Blub!) De wijk! Wie moet de Driftkoppenwijk nu doen? De pastbezarging móét doorgaan!
KLOK! KLOK! KLOK!

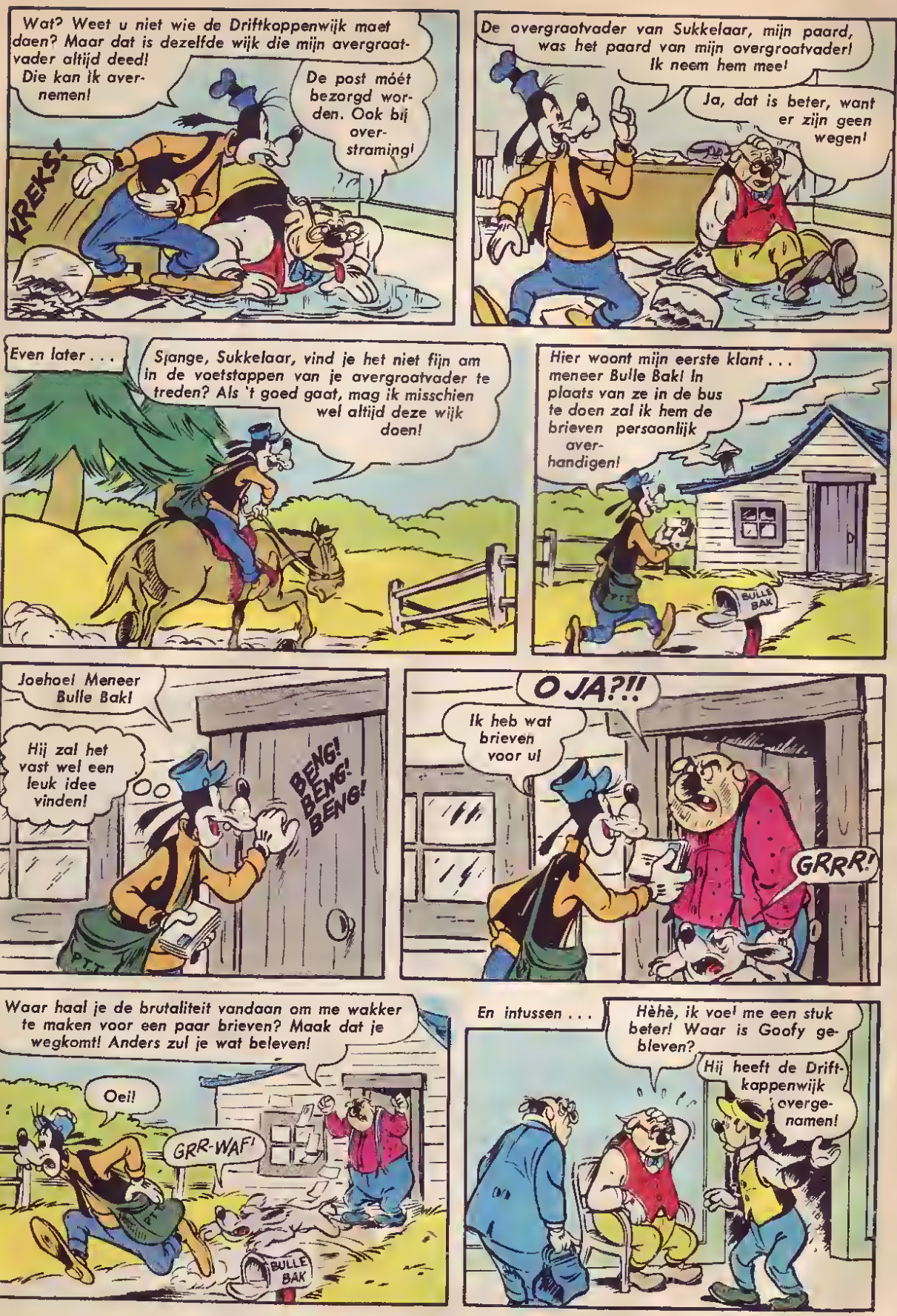
Wat? Weet u niet wie de Driftkoppenwijk maet daen? Maar dat is dezelfde wijk die mijn avergraatvader altijd deed!
Die kan ik avernemen!
De post móét bezorgd worden. Ook bij overstraming!
KREKS!
De overgraotvader van Sukkelaar, mijn paard, was het paard van mijn overgroatvader! Ik neem hem mee!
Ja, dat is beter, want er zijn geen wegen!
Even later . . .
Sjange, Sukkelaar, vind je het niet fijn am in de voetstappen van je avergroatvader te treden? Als 't goed gaat, mag ik misschien wel altijd deze wijk doen!
Hier woont mijn eerste klant . . . meneer Bulle Bak! In plaats van ze in de bus te doen zal ik hem de brieven persaonlijk averhandigen!
BULLE BAK
Joehoe! Meneer Bulle Bak!
Hij zal het vast wel een leuk idee vinden!
BENG! BENG! BENG!
O JA?!!
Ik heb wat brieven voor u!
GRRR!
Waar haal je de brutaliteit vandaan om me wakker te maken voor een paar brieven? Maak dat je wegkomt! Anders zul je wat beleven!
Oei!
GRR-WAF!
BULLE BAK
En intussen . . .
Hèhè, ik voel me een stuk beter! Waar is Goofy gebleven?
Hij heeft de Driftkappenwijk overgenamen!

WAT?!!...
Houd u toch kalm! U heeft een nare vo! ge- mookt!
Hij zei dat u dat hod gezegd!
Ik heb natuurlijk mijn hoofd er niet bij gehad! De Driftkoppenwijk is niet alleen de moeilijkst begaanbare wijk, maar er wonen alleen driftkoppen en verdachte figuren!
Als er maar iets mis goat bij de postbezorging, regent het klachten bij de opperste directie van het post- en telegroofverkeer! Ik hoef je niet te zeggen wot Goofy ollemaol kon uitholen!
W-wot goat u doen?
Doen? Dat kan maar één ding zijn! Ik moet hem tegenhouden voor hij de posterijen en mij te veel schade berokkent!
SLOOMDRECHT POSTKANTOOR
En even later . . .
En dit is de plek waar een gluiperige bandiet overgrootvoder wilde bestelen door net te doen alsof hij iemond wos die hij kende!
Hé, Goofy! Blijf staan! Ik wil dat je de post aan mij geeft!
Goeie grut- jes! Nee!
Stop! Wat is er met je aan de hond? Ik ben je baos!
Het is hetzelfde wat overgrootvoder is overkomen! Vort, Suk- kelaor!
U hoeft me niet voor de mal te houden, meneer de Bandiet! Ik weet heus wel dot u meneer Stempeloar niet bent!

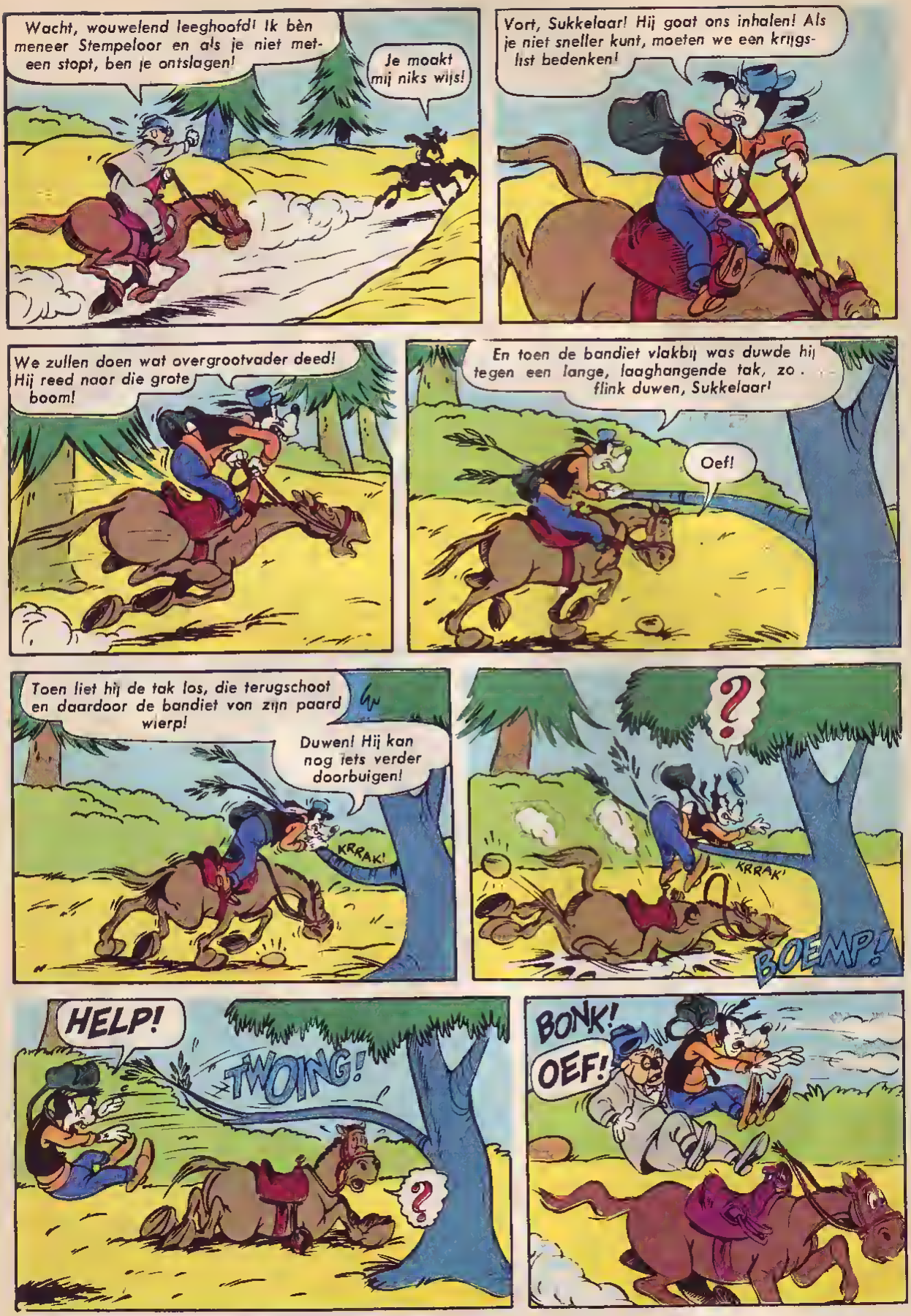
Wacht, wouwelend leeghoofd! Ik bèn meneer Stempeloor en als je niet meteen stopt, ben je ontslagen!
Je maakt mij niks wijs!
Vort, Sukkelaar! Hij goat ons inhalen! Als je niet sneller kunt, moeten we een krijgslist bedenken!
We zullen doen wat overgrootvader deed! Hij reed naor die grote boom!
En toen de bandiet vlakbij was duwde hij tegen een lange, laaghangende tak, zo . . . flink duwen, Sukkelaar!
Oef!
Toen liet hij de tak los, die terugschoot en daardoor de bandiet von zijn paard wierp!
Duwen! Hij kan nog iets verder doorbuigen!
KRRAK!
?
KRRAK!
BOEMP!
HELP!
TWONG!
?
BONK!
OEF!

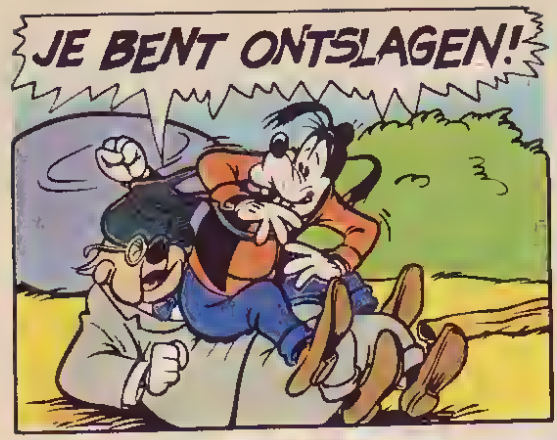

Vervolg op pag. 18

Verteld door WIM MEULDIJK
met prenten van JAN WESSELING

Pipo en het Humdrum Gevaar!

WAT ER GEBEURDE:
Pipo, Mammaloe en Petra logeren in het huisje van Oma Tingeling op het kruispunt der Vier Windstreken. Op een nacht blaast de noordoosterstorm een vreemde man over de schutting: Doctor Frommel, de aan-en-uitvinder, die zichzelf zo licht als een veertje gemaakt heeft. Hij blijft ook logeren en begint, op aanraden van Pipo, een handige uitvinding te vervaardigen om daarmee de lastige meneer Humdrum van de deur weg te houden. Maar de man die de volgende morgen regelrecht in die machine wandelt en een automatisch pak slaag krygt, is niet meneer Humdrum.

7. MOEILIJKE TOESTANDEN

SHERIFF Psop!" roept Oma Tingeling, „wat bent u er vroeg bij! Ik heb u zolang niet gezien! Hoe maakt u het?" De sheriff heeft voorlopig geen zin in een gezellig buurpraatje. Hij voelt zich half platgekneed door de machine van Doctor Frommel en hij roept: „Schandelijk! Hoe kun je nou zo'n worstmolen voor je deur laten slingeren, Oma Tingeling! Dat is strafbaar, mens, dit is de openbare weg! Als je niet zo oud was, zou ik je op de bon slingeren wegens het toetakelen van een plechtig persoon zonder waarschuwing of voorsorteren!"
De sheriff staat te trillen op zijn benen, het is een verschrikkelijk ogenblik.
„Meneertje de sheriff!" roept Pipo, „het is een klein ongelukje, meer niet! Een menselijk misverstand! Dit hardhandige apparaat was niet voor u hier opgesteld, het was bedoeld voor meneer Humdrum, die lastpost!" Nauwelijks heeft Pipo deze woorden uitgesproken of er wordt vlakbij zeer luid „hum" geroepen. Daar is meneer Humdrum. „Aha!" roept hij terwijl hij naderbij komt en de machine bekijkt, „was dit werktuig voor mij bedoeld, meneer de clown? Heeft men zich al deze moeite gegeven voor mij, om mij toe te takelen! Driewerf foei!"
Sheriff Psop is ondertussen een beetje bijgekomen en hij loopt woedend naar meneer Humdrum en grijpt hem bij zijn dasje. „Meneer Humdrum!" roept hij, „u moest maar niet zo'n grote mond hebben, man! Toevallig was ik hier eerder en heeft deze machine, die voor u bedoeld was, mij toegetakeld! Wil je er voortaan wel op letten dat je zelf in je val loopt en zelf de klappen opvangt."
Iedereen begint nu sussende geluiden te maken. „Rustig, mensen," zegt Mammaloe. „Een avontuur is goed, maar het moet een aardigheidje blijven! Iedereen gezellig naar binnen, nee u niet, meneer Humdrum, u heeft zo'n akelig gezicht! Wij hebben eens een kikvors gekend die leek op u! Alleen was hij niet zo lastig!" Meneer Humdrum schreeuwt, dat hij zich niet laat beledigen, hij kwam gewoon vragen of Oma vandaag toevallig haar huisje zou willen verkopen. Oma antwoordt dat ze haar huisje niet verkoopt en meneer Humdrum begint woedend te stampen en „weer niet, weer niet!" te roepen. Maar de anderen zijn al het huisje binnen gegaan en letten niet meer op die lastige man. Hoewel het nog wat vroeg is, schenken Oma en Mammaloe toch maar vast een kopje koffie voor iedereen in. Ook sheriff Psop wordt weer zo kalm als maar mogelijk is en hij zegt: „Oma Tingeling, ik zal voor dit keer die vreselijke machine maar door de vingers zien. Ja, graag nog een kopje, alstublieft! Mensenkinderen wat een schrik was dat! Dat geknijp en gegooi, ik dacht, dat ik er als een politiemannen-worst uit zou komen! Hoe komt u aan dat malle toestel?" Er klinkt opeens een bonkend geluid! Het is heer Doctor Frommel die zich trots op zijn borst staat te slaan. „Das heb iek gemaakt!" roept hij. „Iek kan ja alles uitvienden was men maar nodieg heeft! Iek heb ja dat apparaatsje gemaakt voor vrouw Oma, omdat zij zo ene schrikbarende last heeft van de heer Humdrums!"
De sheriff begrijpt het nu allemaal. „U is een groot geleerde," zegt hij, „en meneer Pipo is een groot clown! Persoonlijk ben ik een groot politieman met een beroemde speurneus. Wij zijn dus een belangrijk gezelschap, zonder ons zou het er op de wereld slecht uitzien, reken maar!"
Oma Tingeling vindt dat er nu genoeg opgeschept is. „Nu moet u ons eindelijk eens vertellen waarom u vandaag zo raar vroeg op bezoek komt, meneer de sheriff," zegt ze.
De sheriff vertelt dat hij voor een goed doel komt. „Oma Tingeling," zegt hij, „ik heb vanmorgen een brief ontvangen van de minister van het verkeer. Het zit zo! De hoofdweg hier in de buurt is in elkaar gezakt door de regenbuien van de laatste tijd! Daarom zal het grote snelverkeer voortaan over een andere weg geleid worden en die weg. Oha, haha, u raadt het al, die weg is déze weg, de weg langs uw huisje! Dat is goed nieuws, nietwaar? Roept u nu maar eens lekker „hoera"! Het blijft stil, heel stil. De aanwezigen kijken elkaar verbijsterd aan. „Meneertje de politie," zegt Pipo eindelijk, „een beetje drukte is goed, maar als het hier de hele dag gaat loeien van de auto's, heeft een mens geen rust meer!" „Oh, oh!" roept Oma, „en al

mijn plantjes in de bloembakken zullen natuurlijk dood gaan van de benzinestank! Nee, meneer de sheriff, het spijt me voor de minister, maar je zegt maar tegen die man dat hij ophoepelt met z'n snelverkeer, er zijn nog weggetjes genoeg op de wereld!" De sheriff verslikt zich in zijn koffie, staat op en roept kwaad: „Wat is dat hier voor een oudbakken toestand? Ik breng hier het goede nieuws dat de moderne vooruitgang ook is doorgedrongen tot dit achtergebleven gebied en iedereen trekt een snuit als een ouwe treurwilg." „Jaja," zegt Oma, „alles goed en wel, maar ik heb het al druk genoeg met de vier windstreken. Die rekels blazen van alles in mijn achtertuintje. Als het nu aan de voorkant ook zo druk wordt, heb ik helemaal geen rust meer, snapt u dat? Nee, u snapt het niet, dat zie ik! Maar ik wil geen snelverkeer langs m'n voordeur!" De sheriff is nu paars van woede. „U kunt de vooruitgang niet tegenhouden, Oma!" roept hij. „Binnenkort is het hier het hele jaar spitsuur; daar kunt u niets aan veranderen! Goeiemiddag!" De sheriff stapt naar buiten en smijt de deur hard achter zich dicht. Hij loopt bijna tegen meneer Humdrum op, die alles door een kiertje van het raam heeft staan afluisteren. „Wat kijk jij voldaan, Humdrum!" bromt de sheriff. „Wat kan het jou schelen of het wereldverkeer voortaan over deze weg komt? Het is jouw huis toch niet?" Humdrum wrijft hard in zijn handen. „Nog niet, sherif," zegt hij, „nog niet! Maar ik ken Oma! Ze is te ouderwets om te wennen aan het geloei van auto's en motoren langs haar deur! Ze zal uit dit huis verdreven worden door het snelverkeer! Laat het verkeer maar komen! Over een paar weken zal Oma dit huis graag verkopen! En wie wordt de koper! Ik! Humdrum! En wat doet Humdrum? Hij maakt een benzinepomp en een café van dit huis en hij wordt schatrijk door de dorstige automobilisten!"

Pipo en zijn familie, Doctor Frommel en Oma zitten somber om de tafel. „Het snelverkeer!" zucht Oma. „Er zullen geen konijntjes meer komen snuffelen onder de ramen, de merels zullen niet meer zingen. Oh, oh, kunnen we die minister niet vragen of hij die weg een bocht laat maken voor hij bij mijn huisje komt?" Pipo schudt droevig zijn hoofd. „Dat zal hij niet doen," mompelt hij. „Wij rijden met onze ezelwagen altijd over de kleine kronkelweggetjes van de wereld! Sja, het is een moeilijke toestand; we moeten een oplossing verzinnen!"

VOLGENDE WEEK:
HET VERKEERSPROBLEEM . . .

Vervolg van pag. 15

Een paar minuten later . . .
Goofy! Hoe kom je op 't idee om die hit van jou mijn postzak te laten stelen? Wil je nog meer moeilijkheden?
O nee, ik heb al moeilijkheden genoeg! Donk u!
Maar we zullen straks allemaal in de narigheid zitten als iemand niet heel vlug die dam maakt . . . ik hou 't niet langer vol!
Later . . .
Ja, heren! Deze moedige invaller-postbode heeft de bewoners van de Drift-koppenwijk bewaard voor een reus-achtige over-stroming!
't Wos niets!
De lui van de Driftkoppenwijk willen je huldigen, omdat je hun huizen hebt gespaard! Hoe vind je dat?
Ik hoef niet gehuldigd te worden! Ik zou maar één ding graag willen!
Zeg 't maar, jongen! Je hebt ervoor gezorgd dat ons postkantoor beroemd is geworden!
Nou, ik zou graag voor altijd een wijk willen hebben!
En dus . . .
Meneer Stempelaar heeft me een fijne wijk gegeven! Ik hoef maar één klant te bezoeken!
Hij zei dat iedereen daarmee tevreden zou zijn . . . hij, ik en het postkantoor! En bovendien zal hij nooit klachten van de klant krijgen . . .
Want ik ben niet gauw ontevreden!
TOEP!
GOOFY

WALT DISNEY'S
Willie Wortel
In het stadion van Duckstad laat Willie voor 't eerst zien hoe de spelregels zijn van de gloednieuwe sport die hij heeft uitgevonden: Het kubussen!
Ik open het spel met een fikse opslag!
En ik hou me gereed voor de „zet 'm op"!
PONG!
Oei, ik heb het gat gemist, dus..
Nu moet ik die schuimrubber spring-in-'t-veld naar mijn tegenstander terugspelen!
BOEMP!
Fout! Helemaal fout! Je mag hem niet terugspelen via ie achterkant!
Ik heb de spelregels bepaald dus ik weet . . . ou!
Hé! De „zet-'m-op" mag je niet met je vinger doen!
Bedrieger!
Je doet 't zelf ook verkeerd!
Bij mij ging 't per ongeluk, jij deed het met opzet!
Ik vergis me nooit!
BOE!
BOE!
BOE!

Bah! Wat een stamme spart is dat!
Maak dat je wegkomt, sukkels!
Kubussen is een spelletje voor halve garen!
(Slik!) De mensen bekagelen ons met flessen en andere projectielen die in niéts op kubussen lijken!
Ik ga er vandaar voor ik geraakt word!
UITGANG

En daarmee heeft Willies nieuwe idee afgedaan! Vaar het publiek tenminste ... Willie zelf heeft in de toekomst van zijn kubus het volste vertrouwen!
Hij stuitert fijn! Je kunt ermee van je stoel door de kamer hippen om je tv-toestel of de radio te regelen!

KREKS

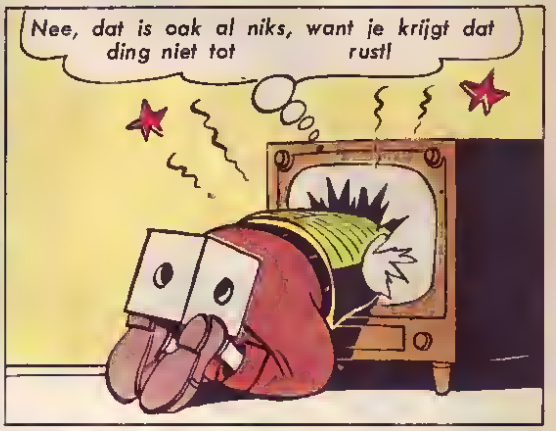
Nee, dat is ook al niks, want je krijgt dat ding niet tot rust!

Een bumper van kubussen op je auto kan bij een botsing de allergrootste schok opvangen!

Ik heb zo'n idee dat de allergrootste schok voor mij nog moet komen!
BOEMP!

Na nog meer mislukkingen neemt Willie het besluit een poosje rust te nemen op de boerderij van oma!
Ik zal proberen nergens meer aan te denken en alleen maar het werk op de boerderij te bekijken!

Maar als zùlke dingen gebeuren komt er van rusten niet veel terecht!
Dit is de gemeenste stier die er bestaat!

En als je hem ontlaopt is Nijdas Geit er altijd nog!
UGH!
Eigenlijk is koeien melken nog het veiligste werkje, maar toch niet zo veilig als een vrije dag!
Dat gezwiep met die staart van haar valt ook niet mee . . . au!
Het eieren rapen is nog het minst gevaarlijk, hoewel . . .
Als Kukeldorus de haan z'n dag niet heeft is het ook oppassen geblazen . . .
Ik zou hier nooit blijven werken als ama niet zulk heerlijk eten kon koken!
Hmm! Een boerderij kent ook problemen!
Jippie! Ik weet wat! Ik ga m'n koffer uitpakken!
Even later . .
Help! Wat hebben ze nou?
Toe, oma, er is niets aan de hand! Ik heb alleen hun . . . eh . . . wapens onklaar gemaakt door er schuimrubber kubussen op te zetten!

Ziet u wel? Hij kan nu staten wat hij wil! Ik voel niets!
BOEMP!
Asjemenau, Willie!
En tegen koeien melken hoeft u ook niet meer op te zien!
Als hij een klop met een kubus krijgt, stoot alleen zijn hoed wat scheef!
BOEMP!
Het ziet er wel noor uit dat je me von m'n problemen hebt ofgeholpen, Willie! Zelfs de hoon loopt op schuimrubber!
Jo, oma! Er zullen nu niet veel eieren meer sneuvelen, denk ik!
Hmm! Als ik 't zo bekijk heb je me ook von verse eieren ofgeholpen!
Geen eieren meer? Hoe kon dat nu, oma?
De kippen willen geen eieren meer leggen en dat snap ik best!
Ze zijn erg geschrokken von ol die dieren met blokken! En dooram wil ik dat je die dingen meteen weghoolt!
(Kreun!) De zoveelste mislukking!

Ik za! vaartaan zelf de eieren rapen en Gijs maet uit de buurt van de stier en Nijdas blijven! Het is za eenvaudig als wat!
(Zucht!) Tat ziens, ama!
Het is erg vernederend, maar die kubussen schijnen niet bruikbaar te zijn!
Maar als hij in Duckstad kamt . . .
Waaram gaan jullie allemaal naar 't stadian?
Er is een wedstrijd!
Het is de eerste van een serie!
Een serie? Nau, laat ik 'ns kijken! Misschien zal het me wat verstraaling geven!
Willie, waar ben je al die tijd geweest?
O, ap de baerderij van ama, Danald!
Wat gebeurt hier?
Nieuwe ideeën hebben vaak tijd nodig am populair te warden!
ZET 'M OP!
ZET 'M OP!
Bavendien waren iij en ik er niet voor gebauwd het publiek met het spel te laten kennismaken! Dit is een spel vaar rande jangens!
BOEMP!

HEB JE DIE AL?

OP deze postzegel staat een Vikingschip afgebeeld. Het lijkt ons nu onbegrijpelijk, maar het is een vaststaand feit dat in vroeger tijden de Noormannen met dit type schepen lange tochten ondernamen over soms zeer woelige zeeën. Tochten die meestal plunderij en zeeroverij ten doel hadden. De Vikingschepen zijn open boten met omhoog lopende voor- en achtersteven, waarop soms een drakekop of andere versiering was uitgesneden. Zo'n boot werd geroeid, en als je goed kijkt zie je dat de roeiers, zoals dat de gewoonte was, hun schilden buiten boord hebben gehangen. Een breed, vierkant zeil moest dienen om de snelheid van de boot nog te verhogen. Deze zegel komt uit een serie van acht stuks, in april 1962 in Polen uitgegeven. Er staan diverse zeilschepen uit vroeger eeuwen op, o.m. ook een Fries koggeschip uit de veertiende eeuw.

WANDELENDE GRAANVELDJES

In Zuidoost-Australië kun je wandelende graanveldjes zien. Daar groeit namelijk tarwe op de ruggen van de schapen. Deze dieren grazen op stoppelvelden en dikwijls komt er een aantal graankorrels in hun dichte vacht.
Door de regen en de warmte in de vacht gaan de zaden ontkiemen. Ze schieten wortel in de vacht en zo lopen de schapen dan een poos rond met een hele rij opschietende plantjes op hun rug.

TELEVISIE MAAKT DIK

De televisie krijgt ook overal de schuld van. Nu zegt een deskundige in Duitsland weer dat je van het kijken naar de TV dik wordt. Na de avondmaaltijd, zo betoogt hij, gaan de meeste mensen zich met de televisie vermaken. Tijdens deze „bezigheid" gebruikt de een een paar belegde broodjes en een kop koffie, de ander een paar repen chocolade, terwijl een derde van heerlijke gebakjes of koekjes zit te snoepen. Zo wordt er na de maaltijd nog een extra maaltijd naar binnen gewerkt. En daardoor ziet men tegenwoordig zoveel dikke mensen. Dus niet meer eten of snoepen tijdens het TV-kijken; maar dat lijkt ons wèl ongezellig!

ditjes en datjes van Donald Duck

HIJ SNAPTE ER NIETS VAN

„Jullie zijn zeker tweelingen?"
„Nee, hoor."
„Wanneer zijn jullie dan geboren?"
„Op dezelfde datum van hetzelfde jaar!"
„Nou, dan zijn jullie toch tweelingen."
„Nee, we zijn een deel van een drieling."

GEKLEURDE KIPPEN

Op een boerderij in Noord-Brabant werden herhaaldelijk kippen gestolen. De dader kon echter niet worden opgespoord. Toen besloot de boer zijn tweehonderd hennetjes een mooi kleurtje te geven. Hij verfde de veren van de dieren groen, geel en blauw. Het was een raar gezicht, maar de kippen bleven gezond, legden iedere dag hun (witte) eitje, de Dierenbescherming ging er ook mee akkoord en. sinds die tijd is er geen gekleurd kippetje meer gestolen.

ALLEEN Voor ÉÉN

— 2 — DE LEERLINGEN uit de eerste klas van de mulo-school in Ryndam gaan met hun sportleraar, meneer Veldman, kamperen op Texel. Voor hun klasgenoot Paul Verkerk die bijna van een ongeluk is hersteld en wiens moeder zijn vakantie niet kan bekostigen, hebben zij het benodigde geld verdiend door allerlei karweitjes op te knappen. Het geld bevindt zich in een kistje, dat in een kast van de leraarskamer is neergezet. Als Hetty Bron in de avonduren van een vakantievergadering naar huis terugkeert, ziet zij een voor haar vreemde man de school verlaten. Is hij soms een dief. ?

NOG even keek Hetty naar het vernielde slot van het schoolhek, daarna liep ze verder. De man liep enkele tientallen meters voor haar uit. Was het een werkman of een inbreker? „Hetty, fantaseer toch niet zo," zei haar vader dikwijls, en ze wist dat hij gelijk had. Ze vond het leuk om te fantaseren. Ze fantaseerde dat ze kinderen uit grachten redde of dat ze een beroemde zangeres was. En nu fantaseerde ze dat de werkman een dief was. Of was het geen fantasie? De werkman bleef staan om een sigaret aan te steken, nadat hij eerst zijn gereedschapbak had neergezet. De prop papier die op het gereedschap lag, rolde op de straat. Hetty hield onwillekeurig haar pas in. Tot driemaal toe stak de man een lucifer aan. Twee lucifers werden door de avondwind uitgeblazen, maar de derde bleef branden. De man pakte zijn gereedschapkist op, vervolgde zijn weg en sloeg even later een zijstraat in. Hetty volgde en kwam voorbij de prop papier. „Hè!" mompelde ze verbaasd. „Onze schoolkrant!" en ze raapte de prop van de straat. Hoe kwam die schoolkrant nou in het bezit van de werkman? Ze stond een ogenblik in gepeins, gooide de prop weer op de straat en staarde wat verbaasd naar drie doormidden geknakte lucifers. De man had de lucifers natuurlijk gebroken.

„Vreemde gewoonte om afgestreken lucifers doormidden te breken," mompelde Hetty. Ze hoorde een kerkklok slaan. Negen uur. Oei, nu moest ze toch werkelijk opschieten. Hetty holde op een drafje naar huis en vertelde even later met een opgewonden stem over het vernielde slot en de werkman die over het schoolplein liep. „Zou die man een inbreker zijn?" vroeg ze aan haar vader. Vader Bron keek zijn dochter verbaasd aan en begon te lachen. „Echt iets voor jou," grinnikte hij, „om een werkman ervan te verdenken dat hij een dief is. Hetty, je fantaseert weer. Die man heeft natuurlijk het een of andere karweitje verricht en het slot van het schoolhek is door kwajongens stuk getrokken. Waarom zou een inbreker jullie school binnen sluipen? Wat valt er voor een dief te halen? Niks! Nee meisje, je hebt het mis." Nu moest Hetty zelf ook lachen. Natuurlijk had haar vader gelijk. Ze vergat de werkman, ging naar bed en droomde over duintoppen, waarvan zij zich schaterend naar beneden liet rollen.

HET werd de volgende dag een vreemde schooldag. Toen de kinderen voor het begin van de lesuren voor de school op het schoolplein samengroepten, zagen ze hoe de concierge en de directeur het schoolhek inspecteerden. Snel liepen ze naar het hek toe en ze hoorden de concierge zeggen: „Meneer, er is geen vergissing mogelijk, het slot van het schoolhek is geforceerd en de achterdeur is open gebroken. Er is ingebroken." „Maar er wordt niets vermist," zei de directeur. „Ik begrijp er niets van." Langzaam liepen de heren terug naar school. „Oei! Er is ingebroken!" riep een leerling van de tweede klas. „Ik hoop, dat alle algebraboeken gestolen zijn. . ." Ze lachten er allemaal hartelijk om en fantaseerden verder over gestolen rapporten, proefwerken en leerboeken. De bel rinkelde en alle leerlingen stapten naar hun klassen. De eersteklassers gingen naar het gymnastieklokaal en keken vreemd op omdat meneer Veldman er nog niet was. Hij was altijd stipt op tijd. Ze gingen op de lange banken langs de muren zitten en wachtten op de sportleraar. Er gingen tien minuten voorbij. Eindelijk stapte meneer Veldman het gymlokaal binnen. Maar wat keek hij bezorgd! Wat was er gebeurd? Hij keek altijd vrolijk, lachte veel en was zelden boos. Nu staarde hij wat afwezig naar de kinderen, kuchte en zei: „Jongens, er is iets verschrikkelijks gebeurd. Er is ingebroken." Daarna zweeg hij even. De eersteklassers begrepen er niet

. van. Goed, er was ingebroken. Maar volgens de directeur was er toch niets vermist. Waarom keek meneer Veldman dan zo somber? „Meneer, er is toch niets gestolen?" vroeg Wim Laarmans. „Jawel Wim, het vakantiegeld van Paul Verkerk is verdwenen," antwoordde de sportleraar. „Eerst dachten we dat de inbreker niets van zijn gading had kunnen vinden. Totdat ik ontdekte dat het geldkistje was verdwenen." Even bleef het stil. Toen sprong Wim Laarmans op. „Wat gemeen! Wat een gemene streek!" riep hij en daarna riepen de kinderen allemaal door elkaar: „We moeten de politie waarschuwen.... al ons werk is voor niets geweest ....ze moeten die dief opsluiten ..." „Stilte, stilte!" schreeuwde meneer Veldman, en op slag zwegen de eersteklassers. „Ik heb de politie al opgebeld," deelde de sportleraar mee. „Misschien zal de dief worden opgespoord. Laten we het maar hopen." „Meneer, meneer, mag ik even wat zeggen?" riep Hetty Bron. „Ik weet iets belangrijks te vertellen," ratelde ze. „Ik heb de dief gezien. Het was een werkman die om de hoek van de school tevoorschijn kwam. En hij had de schoolkrant. En hij liep over het schoolplein. En hij verloor de schoolkrant en hij..." „Kalm, kalm, ik begrijp er niets van, vertel me je verhaal 'ns rustig," onderbrak meneer Veldman haar. Hetty vertelde nu rustig haar belevenissen van de vorige avond toen ze na de vakantievergadering bij meneer Veldman naar huis terugkeerde. De sportleraar en de leerlingen luisterden gespannen toe. Toen Hetty was uitgesproken keek

Een nieuw vervolgverhaal door
JOOP TERMOS
geïllustreerd door
GERARD VAN STRAATEN

ALLEEN VOOR EÉN

meneer Veldman haar peinzend aan „Hm, die gegevens zijn zeer belangrijk, ik zal ze aan de politie doorgeven," zei hij. „Meneer, mag ik óók even wat zeggen?" vroeg Wim Laarmans „Heb jij de dief soms ook gezien?" wilde meneer Veldman weten. „Nee meneer," hakkelde Wim, „maar ik heb een belangrijk voorstel... " „Voor de draad ermee," zei meneer Veldman kort. „Laten wij met z'n allen de inbreker opsporen," riep Wim Laarmans. „Ja, ja, dat moeten we doen!" vielen andere leerlingen hem bij. Meneer Veldman keek opeens minder somber, hij lachte „Makkelijk gezegd," zei hij, „maar wij zijn geen rechercheurs. Hoe wil je de dief op het spoor komen? Nee, we kunnen het beter aan de politie overlaten " Hetty deed een paar passen naar voren. „Ik weet een spoor," riep ze zó hard, dat meneer Veldman zijn handen voor de oren hield. Maar hij had haar natuurlijk toch verstaan. „Weet je een spoor? Vergis je je niet? Vertel maar gauw, ik ben benieuwd." Hetty vertelde toen over de drie gebroken lucifers die zij naast de tot een prop verfrommelde schoolkrant had gevonden. „Die lucifers waren alle drie gebroken en de dief had ze net afgestreken," zei ze. „Je denkt dus dat de dief gebruikte lucifers altijd doormidden knakt?" vroeg meneer Veldman. „Ja meneer, het kan niet anders, het is natuurlijk een gewoontegebaar van de inbreker." Meneer Veldman legde zijn rechterwijsvinger langs zijn neus en dacht na. „Hetty, ik geloof dat je gelijk hebt," zei hij. „Haast alle mensen bezitten gewoontegebaren Ja, misschien vormen die gebroken lucifers een aanwijzing. Ik begrijp overigens niet hoe de dief de schoolkrant in zijn bezit heeft gekregen. Hij heeft in jullie krant vermoedelijk het artikeltje over het voor Paul Verkerk verdiende geld gelezen Daardoor wist hij ook waar het geldkistje stond. Maar nogmaals: hoe kwam hij aan de schoolkrant?"

„Hij heeft de krant natuurlijk gevonden," opperde Hetty. „Gevonden? Maar waar? Heeft een van jullie de krant verloren of weggegooid?" vroeg meneer Veldman. „Niemand gooit schoolkranten weg, meneer," zei Piet van Gelder met zijn hoge stem en ze moesten er allemaal, ondanks hun boosheid over de diefstal, even om lachen. „Ik heb de krant verloren," riep opeens Barend van Dijk en hij trok een schuldig gezicht „Meneer, ik ben gisteren niet mee geweest naar het huis van Paul Verkerk," legde Barend uit, „ik had geen fiets Ik woon zo ver van school, dat ik altijd met de stadsbus van en naar school ga Nou, en gisteren liet ik mijn schoolkrant in de bus liggen. En misschien heeft de dief de krant gevonden en gelezen en daarna heeft-ie natuurlijk ingebroken "

„Best mogelijk," meende de sportleraar, „maar ik kan mij niet voorstellen dat een dief een inbraak pleegt voor een bedrag van zestig gulden."

„Meneer, de dief wist niet hoeveel guldens er in het kistje lagen," merkte Piet van Gelder op „Ik heb de grootte van het bedrag in mijn artikel niet genoemd. Ik noemde het alleen een „groot bedrag", want ik vind zestig gulden écht een groot bedrag En misschien verwachtte de dief ook onze spaarcenten in het kistje te vinden Wist hij veel dat wij ons geld thuis in eigen spaarpotten bewaren-..." „Juist, ja nu wordt het mij steeds duidelijker," mompelde meneer Veldman „Meneer, gaan we met z'n allen de dief opsporen?" vroeg Wim Laarmans. De leraar schudde zijn hoofd. „Nee Wim, dieven opsporen is politiewerk. Jullie zijn daarvoor te jong Vanmiddag na schooltijd zullen we bespreken wat ons te doen staat. Misschien vinden we een oplossing om Paul Verkerk toch mee te nemen naar Texel. Ik moet er nog 'ns over nadenken. Maar nu begint de les...." De kinderen bleven tijdens de les van meneer Veldman erg rumoerig, vooral Wim Laarmans praatte voortdurend, telkens met andere leerlingen. Hij stelde de anderen kennelijk vragen, want de sportleraar zag hoe de meesten uitdrukkelijk met hun hoofd knikten na de vragen van Wim Laarmans. Ten slotte wilde hij er het zijne van weten Hij blies op zijn fluitje en zei „Wim Laarmans, kom 'ns hier." Wim liep op de leraar toe en bleef een tikkeltje schuldbewust voor hem staan „Weet je waarvoor je hier moet komen?" vroeg meneer Veldman, terwijl hij Wim vorsend aankeek „Eh ... ja meneer," zei Wim zacht, „omdat ik te veel praat." „Juist," antwoordde de leraar, „en mag ik misschien weten waarover jij zo druk met de anderen praat?" Wim schuifelde onrustig van zijn ene voet op de andere en stamelde: „Oh.. . zomaar ....eh ... nergens over meneer." „Geen onzin, vertel op, waar praatte je over?" beval meneer Veldman met een barse stem. „Over de vakantie meneer en over de dief en..— eh-. . over onze speurtocht naar de inbreker," hakkelde de jongen. „Over jullie speurtocht naar de inbreker?" vroeg hij. „Ik heb je toch gezegd dat inbrekers opsporen politiewerk is Of heb je me soms niet goed verstaan?"

„Jawel meneer, maar,... nou ja.... we willen het toch proberen... voor Paul Verkerk, begrijpt u? Ik heb het de anderen gevraagd en ze willen allemaal meehelpen!" De leerlingen keken meneer Veldman gespannen aan Hoe zou zijn reactie zijn?

Daarnaar zijn jullie natuurlijk even benieuwd als de eersteklassers. De volgende week zullen jullie hierover meer te horen krijgen.

HEER BOMMEL en de AAGJES

Heer Bommel heeft van een zekere heer Pandorus een doos in bewaring gekregen die onder geen beding geopend mag worden, anders zouden er rampen uit ontsnappen. Hij voelt deze verantwoording zwaar.

Dat is het 'm juist! Iedereen wil weten wat erin zit! Iedereen wil erin kijken! Maar die doos blijft dicht, versta je? Dicht!!!

Heer Olliel Waarom doet u zo onaardig!? Ik vroeg alleen maar wat er in die doos zat.

Heer Bommels luide stem trok de oandacht van twee ongewassen voorbijgangers.

Nou, nau, wat maakt die dikke zich dik om z'n kissie. Hij heeft er zeker zijn centen in zitten.

En hij woont in een kanjer van 'n huis. Een dure meneer hoor. Misschien is het wel een juwelenkissie. Janus, jongen, dat is de maeite waard.

Kom op, Janus!

Wat sta je naar die doos te staren, Tom Poes? Bah, je bent al even nieuwsgierig als de rest.

Hou toch op, heer Ollie. Ik wil niet eens meer over die doos praten!
Práát er dan ook niet over. En go nu weg, Tom Poes. Ik wil geen nieuwsgierige blikken om me heen als ik hem op een geheim plaatsje opberg.
Goed, ik ga al!
Zo heb ik heer Ollie nog nooit meegemaakt. Het komt door die doos, notuurlijk . . . Wat zou daarin zitten?
!?
Heer Olivier, wenst u uw thee hier, of . . .
Weg, Joost! Wèg! Je mag niet . . .
OOOOOH!
Als het deksel nu maar niet openklopt . .
Ik moet 'm dichthouden!
!?

Hee! betreurenswaardig. Heeft u zich bezeerd, heer Olivier?
Vraag je dat nag?
Natúúrlijk heb ik mij bezeerd en dat is jouw schuld, Joost. Ga uit mijn agen!
Zoals u wilt, heer Olivier.
Dit is zeer grievend, maar heer Olivier is zichzelve niet meer sinds hij die doos heeft. Ik vraag mij of wat erin zit.
Eindelijk alleen. Nu kan ik hem een veilig plaatsje geven, zander dat nieuwsgierige blikken me bespieden.
Hij heeft dat kissie op een kast gezet, Janus, Dat maet zeker 'n schuilplaats verbeelden! Hihi!
Op een kast? Zal ik daar effe bijklimmen, Piet? Dat is 'n kaud kunstje vaar mij, haar!

©1963 / Marten Toonder / Donald Duck.
Alle rechten voorbehouden.

DONALD DUCK - Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïlluetreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderekade 85. Ameterdam-Z. Postbue 497. Telefoon 020-731361. Giro 119.131 (alleen voor poetabonnementen à f 3,25 per 13 oummers'. Prije 35 ct., per week 25 ct. België: De Geïlluetreerde Pere voor België N.V., Generaal Caplaumontetraat 2 Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 86491. - Prijs 6 frank.
Attentie! Het ie verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuil of daaraan af te etaan. © 1963 Walt Dieney Productions.